

Isteni párbaj

Volt egy világ, hol a háború megszokott,
Elfogadott tény volt.
Hol a dühből ki nem fogyott,
Vérben ázott félholt
Is azért kért segítséget,
Hogy később bosszúvágyban égve
Fejezze le az ellenséget.

Ölt itt az is, ki el sem bírta a kardot,
Vagy lánc lógott lábáról,
Gyerekekbe nevelték a haragot,
Hogy tegyenek más káráról.
Háború volt örökké,
Heves munka várt a kovácsra.
Itt az vált csatában legyőzötté,
Ki nem vont kardot sérültre, leányra.

Épp most zajlott a legnagyobb háború,
Patkók kopogása minden utcán,
Nem számít a seregük hány tagú,
Lóval mennek-e, vagy futván.
Nem nézték, kinek az életét
Oltották ki éppen,
Mikor láttak síró asszonyt,
Nem égtek büntudat tüzeiben.

De mint tudjuk, minden jég megolvad egyszer,
S akkor a vize kiönt, mint a tenger.
Elsodorja a népeket, ezreket,
Elviszi magával a hercegnőt, herceget.
Csak meg kell találni, hol az olvadáspont,
S ha törik, ha szakad,
Az emberek újraélik az óvodáskort,
S a lelkük megint könnyre fakad.

Ez Arész országa,
Ki a háború istene,
Haragtól forr vára,
Magas láng harctere.
Fekete lovát
Eteti óljában,
Lávaszín vaspatak,
Tűz fuvall orrában.

Fél nap is alig,
S az úr is indul a csatába,
Odaér hajnalig,
Délre már milliók vesznek halálba.
Az óra az utolsót is
Elkattintja keservben:
Izgatott nyerítés,
Majd eltűnnek az egekben.

Mennydörgés kíséri végig
Míg a csatatérre ér,
A felhők vöröslő arccal siratják
Azt, ki Arész útjába tér.
Kardján ellenség vére folyik,
„Itt van!” - „Megérkezett...” - hangzik.
Azzal az utolsó halk nyögés is
Lassacsán kialszik.

Odaért épp akkor az ellenség Istene.
Zeusz az, a nagyhatalmú,
S mintha visszafújót intene.
A népéből ki még éber,
Térden elé lehull:
Egyet int kezével,
S az összes sebük beforr.

„Hallod-e, Arész! Mi lenne,
Ha seregünk otthonában békében pihenne,
S véget vetnénk a végtelen háborúnak,
Vége lenne a dühnek-búnak?
Elnézem, hogy ellenem vagy,
De néped hagyd, hogy döntsenek,
Válasszák azt, hol szívükben fagy,
Vagy azt, hol lelkükbe meleget öntenek.”

„Zeusz! Nem kérek az ócska trükködből,
Álszentség süt minden lépésedből!
Bolond az, ki pártodon áll,
Azok fölött a félelem dominál!
Ám én nem félek!
Népedből nem kérek!
S csak hogy lásd, milyen kegyes is lehetek,
Veled én párbajt tehetek!”

Azzal sarkon fordult tüzes lován,
Szénpor égett minden nyomán.
Zeusz népe visszatért hazájába,
Miközben Arész fel-alá járkal kastélyába.

„Párbaj ide, párbaj oda,
Olümposz királyát hívtam ki.”
Serlegét a falhoz dobta:
„Ő ezt magának vívta ki!
Ideje már egy új királynak!
Új úra legyen a várnak,
Kinek legdrágább kincsből van a kardja,
Villám csap le, mikor azt a magasba tartja.”

Míg ő izgatottan mászkál merengve,
Zeusz békésen a trónján heverve,
Megírja levélben a párbaj helyét,
Kétszer aláhúzza annak idejét.
Fehér galamb helyett
Hóbagollyal küldeti,
Hogy mutassa, nyugalmát
Semmi meg nem szünteti.

Arész a tekercset kinyitván,
Harag a szívében kinyílván:
„A kesztyűt ezzel felveszem!
S a győztes fejedelem
Uralhat mindent,
Mit csak szeme kóstál,
S ő kezében tartja majd,
Alázottja sorsát!”

Közel a nagy nap,
Arész edz rá hevesen,
Míg Zeusz a várában
Mosolyog csendesen:
„Nem is tudja mit vállalt ő,
Most is saját magában fő.”
Majd hirtelen egy alattvaló,
A kastélyba fut, alatta ló.

„Jó napot, atyám!
A kovács kérdeti,
A nagy úr lándzsáját
Mikor hegyezheti?”
Zeusz trónjához sétál, s így felel:
„Fegyverem nem viszem.
Mától tied, ha kell.
Győzők én akkor is, ha nem folytatok vért,
Veszít ő akkor is, ha háborúhoz ért.

Hisz itt a tét nemcsak népünk élete.
Arész azt mondta: Csak ölni van ingere.”

Felkelt a nap,
Vérben lángol az égbolt alja,
Távolról közeleg a had,
Arész népe zajong arra.
Hatalmas aréna két szélén
Elhelyezkedtek a szolgálók,
A két isten az épület közepén:
„Nem gondoskodtam hordágyról!
Nem lesz arra szükségem,
Lealázlak országod előtt.”
Végignéz Zeuszon fürkészőn:
„Aztán se lándzsád, se törőd?”

„Arész! Nem lesz szükség fegyverre, meglátod,
Mert adok esélyt, mikor hibád belátod!
S köthetünk még békét, nem kell meghalnod,
És ha most okos vagy, szavamat meghallod!”

„Nem! Nincsen rád szükségem,
A hatalmad nem ver át!”
Azzal, min álltak, a korong,
Felrepül az égen át.
„Értsd meg! Nem veszítesz se te, se én,
Ha ketten állunk ott a világ tetején!”
A felhők mint örvény, úgy tekeregnek,
Zeusz szavába mind beleremegnek.

„Ha harcolunk, hát veszítesz,
Mit hittél?
Majd keresztre feszítesz?
Nem vagy több egy hitnél.
Még ha neved is újra
Az Olümposzra tűzhetnének,
Többi Istenünkkel is
Boldogságban élhetnének!

Testvérek vagyunk, részben én is bátyád.
Te elárulnád a saját családfád?”
Ekkor Arész a földre nézett.
Nem hitte el ezt az egészet.
A korong újra leereszkedett,
Mindkét isten keze a magasba emelkedett:
„Népeink, halljátok szavaink!”
Kezdték lassan, mire elcsendesült minden.

„Háború mától köztetek nincsen!
Ne vérezzen isten Olümposz földjén.
Ne legyen egy úr sem kardja törvén!

Ne kelljen népednek hazáját árulnod,
Ne kelljen urad halálát szívedben fájlalnod.
Ettől kezdve örökké tart a béke!
S Olümposz tagja már Arész, és a népe!”

Itt ért véget a történet,
A legendák pedig szívünkben
Örökké élnek.